

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“

в Австро-Угорщині: на цілий рік 16 кор.,
на пів року 8 кор., на чверть року
4 кор., на місяць 1 кор. 50 сот.
в Росії: на цілий рік 8 карбованців, на пів
року 4 карб.
в інших державах: на цілий рік 32 фр.,
на пів року 16 фр.

Передплата на „Буковину“ разом із
тижневником „Руска Рада“

на цілий рік 18 кор. (вкл. 9 рублів або 34 фр.)
а на пів року 9 кор., вкл. 4-50 р., або 17 фр.
Поодинокі число 10 сотиків.

БУКОВИНА

Виходить кождої середи, п'ятниці і неділі.

Редакция, адміністр. і експедиция

„Буковина“

в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.

Ч. телефону 176.

Адрес для телегр.: „Буковина — Чернівці“.

Оголошення приймає ся по 20 сот. від
стрічки. „Надіслане“ по 40 сот. від стрічки.
При частійших замовленнях відповідний раб.
Рекламний неопечатані вілні від порта.
Рукописи авртає редакция лише за попе-
редним застереженням і залученем належи-
тости почтової.

В справах редакційних можна устно по-
розумівати ся що дня від 9—10 рано і 2—3
по пол. крім неділі і свят.

Заява селян з Чорторії.

Дістаємо від селян з Чорторії отсе знаменне
і гарне письмо:

„Як в других селах рускі провідники так і в на-
шій селі, Чорторії, заснували товариство читальню,
„Січ“ і касу. Люди гуртували ся коло тих своїх то-
варств, а в касі своїй діставали поміч і ратунок,
якого досі у нас не було. Все йшло мирно і добре, але
не довго. Через час загостив до нас панотець з Ста-
нівців горішних і завязав другу касу „православну“,
назвав наші дотеперішні товариства і дотеперішню
касу уніятськими видумками, а наших людей, що до
них належали, уніятами. Таким чином поділив нашу
православну громаду на два табори: на православних
і на „уніятів“, хоть в нас і досі нема ані одного
уніята. В газетці, котра головними заходами панотця
з Станівців горішних виходить, йшло нечуване тро-
юджене між народом і то головню на нашого посла
Пігуляка. І ми повірили тій газетці і о. Богатиреві.
Розярене між народом допровадило до кровопролиття.
Перед кількома тижнями загостив до нас і наш посол
Пігуляк, щоби здати справу з свого посольства. На-
рід витав его хлібом і соллю, як свого приятеля і ми
пішли туди. Посол Пігуляк склав свій рахунок, нарід
удобрих той рахунок з вдячністю. Дивувало нас,
що нічо про унію не говорив п. Пігуляк, а звернув
лиш увагу на погубну роботу панотця з Станівців
горішних, котрий ходить по селах, ділить право-
славний нарід на два ворожі табори, на так званих
уніятів і на православних та троюдить в своїй га-
зетці „Народній Раді“ так, що по селах стало до не-
втримання. Він перестерігав нарід від отой погубної
нирні, визнавав не дати ся ворогові ділити в громаді,
та напояв до миру і згоди в селі.

Зараз по тім читаєм ми в „Народній Раді“ пан-
отця з Станівців горішних нечувані речі про справо-
ядне посла Пігуляка в Чорторії. Рісано, що він
закрав ся до села і втік із села, що він відає на
православну церкву і на православне священство,
що він троюдить нарід на віру і церкву, коротко не-
спокійні речі. Прочитавши таке про справоздане посла
Пігуляка в Чорторії, де ми свідками того
справозданя були, стало нам дивно і як би
полуду спали нам з очей. Ми пізнали і зрозуміли
страшну, погубну і братоубійну роботу панотця із
Станівців горішних і его газетки. Стало нам жаль
нас самих і цілої невинної нашої громади. Пізнавши
наш блуд і пропасть, в яку нас завів той панотець,
постановили ми собі направити хибу і повернути
знов мир і супокій у нашій громаді. Вийшло отже на

таке, що гостина панотця з Станівців го-
рішних в Чорторії розєднала нас а гостина
Пігуляка зєднала нас. А щоби і другим зба-
ламученим людям по інших селах створити очі
і прислужити ся добрій справі, просимо отсі наші
заяви в газеті оповістити:

Перша заява. Позаяк ми підписані виступили
були з товариства нашого мужицького і послухавши
тих, котрі лиш роздора межі мужиками сіють, дали
ся затуманити, тепер, переконавши ся, що як раз
лиш тов. „Січ“ є для нас мужиків спасенним, пере-
коналисьмо ся, що слова „Народної (з)Ради“ лиш
підлі брїхї, каєм ся тепер і просимо хвальну стар-
шину о прощєне і о прийняте нас назад до това-
риства „Січ“.

Дальше я Василь Левичий Тод. заявляю явно
і публично, що зрікаю ся діловодства (касиерства)
в так званій православної касі і зобовязую ся словом
чести ніколи там більше не належати.

Чорторія, дня 24. лютого 1907.

Василь Левичий Тод., в. р., Петро Левичий Ол., в. р.,
Іван Левичий Вас., в. р., Іван Іванюк Ст., в. р.,
Кость Іванюк Іс., вл. р.

2. Заява. Я Николай Николайчук зрікаю ся на-
чальства в так званій православної касі і зобовязую
ся словом чести більше там ніколи не належати.

Николай Николайчук, в. р.

3. Заява. Я Кость Мельничук Міх. заявляю явно
і публично, що даєм ся затуманити підлим брїхїям
„Народної (з)Ради“ і єї прихильникам, котрі масними
словами ловлять людей як пташку на силце. Тепер
я, яко заступник начальнича так званої православної
каси, пізнавши ся вже дуже добре на їх фарисействах,
зрікаю ся раз на-завсїгда того плюгавства і прошу
всіх братів, щоби ся нарозумили, як котрі ще не
пізнали ся на таких Богатирях і інших єму подіб-
них, щоби поду рубали і від них втікали.

Зрікаю ся на віки вічні того ошуканьства і прошу
старшину, аби мене назад приймила до „Січ“.

На се мій власноручний підпис:

Кость Мельничук Міх.

Передвиборчі вісти.

Із вижницького виборчого округа.

Передвиборчі наради народних учте-
лів путилівського і селетинського су-

дового округа випали дуже гарно. Явили ся
майже всі упр. народних шкіл з над Черемоша, Пу-
тилівки і Сучави. Збори отворив п. Михайло Да-
шкевич тим, що обговорив теперішню ситуацію по-
літичну австрійських народів взагалі а з особна ста-
новиско Русинів і зійшов на прокламацію „Нацїо-
нальної Ради“ в Чернівцях, після котрої буковинська
Русь має вислати до нового парламенту 5 послів,
а іменно: Вп. пп. Н. Василька, Є. Пігуляка,
Іл. Семаку, Ант. Лукашевича і Н. Спи-
нула. „Світлі збори! Ся прокламація — говорив
бесідник — є для нас святим законом, бо се від
нашого народного для нас законодавчого тіла. Не
жалуймо нічого, що конечно до переведеня тих по-
станов. На наш повіт кандидує поновно наш бувший
посол Ник. Василько (Ойески і славно). Зачувати,
що находит ся вороги агітатори і трібують знеохо-
тити і побаламутити Гуцулів. Стіймо, братя, на сто-
рожи і працюймо а будемо із себе задоволені!“
(Ойески і славно). — Добр. Глїбка поставив слї-
дуючу резолюцію: „Гірські учителі вижницького по-
віту зібрані на передвиборчих нарадах дня 16. марта
с. р. в Путилові узнають прокламацію „Національної
Ради“, після котрої Вп. п. Ник. Василько поставлений
кандидатом до Ради державної в нашому повіті як
і ті чотири інші кандидатури, народним обовязую-
чим законом для Русинів“. (Приміто одностолно.)
— Вп. п. М. Брага поставив таку резолюцію:
„Передвиборчі збори народних учителів в вижницьких
горах висказують Вп. добр. д-рови Стео. Смал-Стоц-
кому за відступлене виборчого округа Чернівці-Сто-
рожинець-Серет в користь учителя а Вп. п. Ник. Ва-
силькови за його ласкаве поперте сеї кандидатури на
отсі місці найсердечнішу подяку“. (Ойески і славно).
— По сім вибрано виборчий комітет з лона учителів,
котрий складає ся з всіх упр. шкіл народних в сім
окрузі а надто ще комітет виконавчий, в склад якого
ввійшли пп. Мих. Дашкевич, Ник. Глїбка
і М. де Брага. Всі запитання, вісти як і бажаня „На-
ціональної Ради“, Вп. п. кандидата, комітетових, ви-
борців і интересуючих ся просимо засилати на руки
п. Михайла Дашкевича, надучителя в Кисилівцях
п. п. Путилів. — Від комітету.

Признаня для провідників руских.

На передвиборчій вічу в Веренчанці, дня
17. с. м. ухвалено одностолно подяку і щире довіре
для Вп. п. віцемаршалка д-ра Стео. Смал-Стоц-
кого і посла Ник. Василька.

На передвиборчих зборах в Лужанах ухва-
лено висказати подяку дотеперішнім послам руским
Вп. пп. Ник. Василькови і Єр. Пігуляковим
за їх діяльність в Раді державній.

Богдан Лепкий.

За що?

(Кінець).

І почав оповідати з жаром про те, що чув і ви-
дів. Мала хатина наповнилась людьми збитими, скі-
тованими, що конали, маючи одно бажане: волі. Зойки
і стони добували ся з тихих углів, а могучий подув
гаїву і мести хитав хатою як бура деревом у лісі.
Груді підносили ся що раз вище, серця живіше
били. Зинці дїтий більшали, більшали як би хотіли
відбити в собі цілий світ з тим всім, чого не виділи
і не могли видіти.

Нараз: „Мамо хтось іде“ — відозвав ся хлоп-
чина і припав до рамени батька.

Тихо...

— Тобі причуло ся, дитино — сказала мати. —
То хтось вулицею йшов.

— Заслони вікно, най не дивлять ся погані очі.

— Красше сядь собі в кут, там тебе не побачать.

Послухав, посунув ся, але спокою не мав. Щось
тривожного, незвісного ходило попід хату. Не кидали
куті на стелю, діти не квочали в сні, згасили скоро
лямпу і свідли на потемки. Оповідав їй про свою не-
волю, як терпів і як нудгував, поки дійшов до та-
кого, що або вирвеш ся з того живого гробу, або
зробиш собі кінець. Нині при святім вечері менше
на них вважали, сторожі випили більше як звичайно
і тепер він ту, коло неї.

— Змарїлась мені, небого, зжурилась — гово-
рив, гласкаючи єї рукою по лицю а голосом по серці.
„Не жури ся, якось воно буде“.

А вона замість слів, добула з очей слюзи.

— Відсвяткую тай за кордон. А там — шукай
вітра в полю. Чи на зільварку яким найму ся, чи при-
єбрю, вже я дам собі раду. З весною піди до на-

шого Михайла, най кому поле найме. Нині землі кож-
дий потребує, то заплатити, а Михайло нашої кривди
не схоче. Скажеш най на Ставищу пшеницю посіє,
а жито на Середній; буде мати як шувар. Товару не
продавай. Може Бог дасть, що прийде нове право
і я верну, а тоді знаєш, як трудно без худібки.

Говорили, а час ішов. Уже й північ минула. На
дворі втихло, зьвізди виспали ся на небо, як візці
з кошар. Крізь вікно видно дерева інеем оберіблені
і дорогу, добре виїжджену, вздовж села як випраний
рушник простерту. При дорозі стоять хати з світлом
на стріхах і освітленими вікнами дивлять ся на
церкву на горбку між ліпами. З деяких курить ся
дим. Так подобають на газдів в білих шапках з золь-
ками в роті, що йдуть до церкви на всеношню. Чути,
як з подвіря на подвіре хтось перебіжить, скригнуть
ворота, забрешуть пси. То від сусідів носили до пан-
отця вечеру, то Іван вертає від Софії, а то знов Ми-
хїта Грім, перший в селі піяк, вертає з монополії
і трафити до хати не може. Став перед кузнею —
колядує.

На другим кінці села сьпівають...

— Хтось йде! Чуєш?

— Чую. Подиви ся в вікно, може пізнаєш, хто.

Встримила голову у вікно.

— Соцький і кількох чоловіків. Христе, Боже!

— Не кричи. Двері замкнула?

— Замкнула. Матїнко сьвата, многотерпїлива,
зглянь ся на нас та наші діти.

— Не заводь. Як прийдуть, то кажи, що в ночі
хлопів до хати не пускаєш. Зрозуміла?

— Розумію. Ох доле моя нещасная. За що-ж ти
мене так тяжко караєш. Ох доле!

— Не кричи, кажу, бо дїтий збудить.

Чуєш, гривають, йди до дверей.

До дверей хтось справді запнував палицею тричі,
як свати.

Жінка на силу промовила: „Хто там?“

— То я соцький відчиняю!

— Я сама в хаті і хлопів по ночі не пускаю —
відповіла, набираючи відваги.

Під дверми задунав регіт.

— А дивіть, яка сьвата! А той, що з вами цілий
вечір сидить не хлон? Ха, ха, ха!

Мовчала.

— Не відчиняй — приказував чоловік. — Най
розбивають. — Сотки гадок перебігали йому по
голови.

— Приказую вам відчинити іменем закону! —
повторив з урядовою повагою соцький.

— А я вам, люди добрі, кажу, що по ночі хлопів
не пускаю, приййдіть по днєви, а тепер мені дїтий не
страхайте.

То не є жадні хлопи, то є урядові особи, розу-
мієш, дурна бабо? А як ти нас по доброму не пустиш,
то ми силою увїдемо, бо громада не може укривати
острожника.

Іх як би хто довбнею вдарив.

— Осторожнїк.

— Стрібуйте — відповів обиджений. — Я вас
привитаю як злодїв, що в ночі лїзуть до чужої хати.

— А, здоровимо вас, Сьворе зі святами. Ви-
дите, ми кажемо, що хочемо з вами бачити ся, а ваша
жінка не хоче нас пустити. В урядовім дїлі прихо-
димо, пустіть!

— Не пускай, не пускай! — благала припадаючи
до нього.

— А що-ж? Коминном видїзу, чи як? Видиш,
що обступили хату. Мушу вийти.

— Ну? наставляв соцький — пустите нас, чи ні?

— Відпустіть перше своїх людей.

Кандидатури жид. сторониства д-ра Штраухера.

Сторониство д-ра Штраухера затвердило слідуєчі кандидатури: на охідні Чернівці д-ра Штраухера, знавчого жидівського діла, бувшого посла до парламенту та посла на ойм; на західні Чернівці д-ра Вендера, приятеля д-ра Штраухера і горячого заступника жидівських справ. Здається, що всі жидівські виборці по відозві, виданій д-ром Штраухером в нагоди антисемітських розрухів в Румунії, покинуть всякі спори і виберуть тих кандидатів, бо они причиняють ся справді до добра і культурного розвою жидівського народу.

Передвиборчі збори відбудуть ся: 1) округ вижницький: дня 24. с. м. велике віче в Довгопояс о год. 12. в полудні, 2) округ чернівецький: в суботу дня 23 (а не в неділю 24, як се оголошено попередно) віче в Глібоці, на яким буде говорити кандидат наш п. Спинул і посол Н. Василько. 3) округ кіцманський: дня 24. с. м. віче в Топорівцях, на яким зявиться як канд. п. Іля Семака.

Галицькі вісти.

Вибори.

Давніше вже подали ми частину затверджених „Народним комітетом“ кандидатів. Наразі роз'яснила ся вже ситуація у деяких других округах. Прийшло іменню до згоди між Українцями і Москвофілами в окрузі Сянов-Лісько (кандидує москвофіл Курілович). — Самбір-Рудки (кандидує нац. дем. о. Оняшкевич). — Стрий-Бібрка (кандидують о 2 мандати нац. дем. др. Евген Оленичкий і москвофіл о. Скобельський). — Жовква-Рава-Руска (кандидують о 2 мандати: нац. дем. проф. др. С. Діхстрянський і москв. др. Король). — Компріміє між національними демократами, радикалами і москвофілами в окрузі Городенка-Заліщики, де кандидують о 2 мандати: нац. дем. др. Окуневський і нац. дем. Охримович, а на заступників: москвоф. о. Смільній і радикал В. Стефанік. — Між національними демократами і радикалами дійшло до порозуміння в округах: Сокаль-Броди (канд. нац. дем. др. Петрушевич, а на заступника рад. Охійник). — Тернопіль-Збарж (канд. нац. дем. др. Голубович, на заступника рад. др. Данилович). — І в окрузі Коломия-Косів (канд. нац. дем. о. Войнаровський і рад. др. Трильовський).

Постановлено не ставити другого кандидата нац. демократичного в окрузі: Долина-Калуш-Надвірна, як також в окрузі Сокаль-Броди.

Розширено натовість акцію в окрузі Чортків-Теребовля, де давніше Русини мали старати ся о оден лиш мандат, бо наразі постановлено поставити там двох руських кандидатів. Кандидатом більшови в тім окрузі є нац. дем. др. Горбачевський (заст. о. Гордієвський) а кандидатом із меншови нац. дем. проф. др. О. Колесса (заст. др. Евин). В тій справі застеріг собі „Народний комітет“ ще остаточне рішене, наколи-б прийшло ставити тут лиш одного кандидата. — Успалено також кандидатуру з округа Золочів-Камінка. Мав там кандидувати др. Кость Левицький, який однак рішив ся вже на округ Рогатин-Бережаня; тому поставлено в окрузі Золочів-Камінка кандидатуру о. Зельського. — В

окрузі Скалат-Гусятин на заступника Мих. Петрицького ставлять о. Гачковського, а з меншови кандидувати ме судия Кивелюк.

Справа університетська.

Як писали ми в „Буковині“ ві второк, дня 19. с. м. мала вайхати до Відня депутація руських професорів Львівського університету разом з послами, щоб там предложити міністрам свій реферат в справі основаня особного українського університету. З огляду однак, що в сім тяжки міністри заняті угодовими переговорами з Угорщиною, депутація відложила свій виїзд на слідуєчий понеділок.

Політичний перегляд.

Мужички розрухи в Румунії. В Молдові в околицях Ботушани, Яси і Дорогой вибухли поважні мужички розрухи. Мужики зажадали від ділчів, щоб ціну за винайм поля обнижено і то в такій мірі, на яку ділчі ніяк не хотять згодитись. Доси при винаймі плачено за оден морг що найменше 16 франків, а що найбільше 20 франків; тепер же селяни жадають зниження до 10 франків за морг. Число бунтуючих ся зросло до 50 тисяч. До спустошеня прийшло в Герлаві, Подул-Ілої, Владовах, Ербічанах і Фрумос. Мужики узброєні в ціпи і вила влирали ся в помешканя ділчів або посесорів, нищили все, що їм в руки попадало, а домашніх библи. В Подул-Ілої вдерло ся около 800 селян в місто і зачали вибивати шиби в домах, замешкалих жидами. Правительство післало до згаданих місцевостей військо, яке однак не могло встояти ся силному напором селян. До королі, президента міністрів і президента камери висло телеграми з просьбою о поміч. Населене жидівске втікає до Яс, до Букарешту, а по більші часті за австрійську границю. В Сучаві аж кишать від утікачів, що малюють в яскравих фарбах спустошеня, наслідком яких вони позбули ся всього свого майна. В селі Ізбіжанах заплідрували селяни помешканя тамошнього ділча, помімо того, що він обнизив їм платню за морг до 5 франків. Агітаторами між народом фуніують урядники і учителі, а здає ся, що й ліберальна парламентарна фракція бере участь в сій справі, завидуючи консерватистам їх панованя. — Послідні вісти дають причину до найбільшого побоюваня. Як виказуєсь, ціле незадоволене звертаєсь головню супроти Жидів. Лише їх доми плідрують, лиш їх божниці нищать і обрабовують, лиш їх позбавляють всякого майна. Християнським мешканцям не стаєсь нічого, а знаком християнського осядку є хрест або який образ виставлений у вікні. Румунія взяла собі за примір російські погроми; заворушеня, що зачали ся лиш в вишній Молдові, розширили ся і до низшої Молдови і обхопили тепер цілу Волощину. Організатором тих погромів має бути звійний антисеміт Вазеску, префект в Ботушанах. Утіначі вповідають, що він прямо намовляє розюшених селян. Лучало ся, що реквіроване військо відмовило послугу, не хотячи виступити проти своїх „братів“. Між тим, коли в перших днях розрухів пороблено лиш матеріяльну шкоду, то в Ботушанах прийшло у вівторок до бійки між війском, а мужиками, наслідком чого згинило 20 мужиків. Вперед понищено ділчівські хутори по селах, а потім перенеслась рухавка до міст і тут йде все проти жидівського населеня. Рабованя і плідруваня шалють в Флешманзе, Долгенах, Котні,

Годері, Подул-Ілої, Калінештах і Катамарештах. В містечку Бучеца вдерли ся мужики в хату посесора, запали малих дітей і кидали ними на материй. Плачцями і колами бито кожного, хто лиш в руки попав ся; багато вмерло наслідком тяжких ран. Подібні, а й ще гірші речі поповнено в Ботушанах. Там вдерлось около 2000 мужиків і збільшені силою міської голоди, почали страшенні девастачі. Коли поліція появилася, то на неї посипалась хмара каміня. Шеф поліцейського ранено палицею по голові, — майор Георгієску дістав від мужика по лицю, а командуючому сотнику пострілено ногу. Військо дало салву, і 19 мужиків впало на місци неживими. В Ясах і Бордуженах прийшло теж до великих ексцесів. До Іцкан наспіло вже до 1000 родин, які ратують ся через границу перед розхильованим народом. Оповідани утікачів страшенні. В справі сих страшенних і пожалованих гідних подій видав провідник бук. жидів, презес жидівського конфесійного збору в Чернівцях, др. Штраухер таку відозву: Знова напосілася судьба на наших братів! У сусідній Волощині шалють роздраженні маси супроти наших родимців. Не пошановано ані стариків, ані жінок, ані дітей — їх добро плідрує ся. Їх жити нищать ся. Страшні переслідуваня жидів діють ся в румунських пограничних місцевостях. Побіч обовязку іти на поміч нашим родимцям і удекшити страшенну недолю тисячам, приступає до нас Жидів поважна і свята задача, полішити всякі домашні спори. Повсячасна жидівська біда хай буде поважним напівненем до згоди. Жиди! Брати! Вяжіть незгоду з ваших рядів! Безправність і страшна доля наших братів і родимців в Росії і Волощині нагадують нам вічну небезпеку, яка нам завсідги і всюди грозить. Лише повне і самовідречне посвячене себе інтересам нашого народу, лиш спільне нерозлучне ділане, лиш громадське дійсно жидівське духом натхнене поступоване зможе охоронити нас перед небезпечностями. Брати! Відкиньте всі проби роздору і незгоди з рішучістю і обуренем! Згуртуйте ся тісно в наших законних історичних круж, громад і обрядовій, щоб всі Жиди міста, заневавши всі особисті справи, спільно в сім поважним небезпечним часі хоронили і боронили високі інтереси і права жидівського народу в мирнім порозуміню зі собою і з заприязненнями з нами народностями. Жиди! Тямте на вашу народність! Подумайте, о які великі добра тут ходить і будуть згідні!

По замордованю Петкова. Князь Фердинанд затвердив нове міністерство. Президентом міністрів став Гудев, перебираючи внутрішні справи; міністром заграничних справ і будівництва Станцьов; міні. просвіти Апостолов; міні. торгівлі Генадієв; міні. війни Савов; міні. скарбу Павлов; міні. сиреведливости Панаядов. Станцьови дуже задоволені покликанем Гудева, що має між ними велику пошану. Однак міродайні круги не віщують новому правительству довгого життя; має оно бути лиш переходове, тим більше, що сам Гудев є хорим і не зможе довго остатись при кермі. Опозиційні партії уважають сей кабінет таким самим як кабінет Петкова, отже неконституційним і непарламентарним. Борба проти сего правительства буде вести ся з тою самою енергією, як проти кабінету Петкова. Слідство ізза замордованя Петкова провадить ся далше. Поліція арештує студентів і всіх підозрілих осіб, з котрих деякі дають неможливі зізнання, компромітуючі високо поставлених урядників. В посліднім часі арештовано дві нігілістки з Росії, які перебувають в Софії, а також звійного провідника

Чути було, як кількох хлопів перейшло подвірє, як відчинили і замикнули ворота.

Сидір підперезав ся і заложив шапку.

— Не йди. Послухай мене, не йди! — благала жінка, чіпаючи ся його ніг. — Не йди!

Відсунув се легко і відчинив двері.

Хвилю стояли мовчки. Оден в дворех, другий на стежці перед хатою. Сидір широкоплечий, гордий, з очима, з котрих сиплять ся іскри, Соцький скулений, несмілий, як винуваець, палицею по світу пішше.

В хаті хлипає жінка.

— То ви по мене, як по якого душегуба прийшли? — сказав гордо і чекав відповіди.

Соцький мовчить.

— Як Юда Христа хоче мене урядови віддати, мене, щоб був вашим голосом і вашими устами, щом волі і землі хотів для вас і для дітей ваших. За тое з облагою на мене йдете?

Гнів розпирав йому груди.

— Чи я скривдав кого хоть на волос в громад, кажіть! —

Жаль підступив до горла і давив, так що говорити не міг. Соцький відповів покірно.

— Ніхто того не каже. Кожда дитина посьвідчить, що ви були чесний господар і добрий сусід.

— То чогож хочете від мене? Чому по ночі нападаєте на мене?

— Бо таке право, Сидоре, таке право. Вяжі самі знаєте, що втікача вкривати не вільно, бо за те тяжко карають.

— А через що втікач, того ви не хочете знати?

— То друга річ. Ми тому не винні.

— А хто-ж, я?

— І не ви. Бог святий знає.

— Бог? ... Ваш дурний розум. Замість помочи

мені, замість всі стати за одного, як я стою за всіх, як гончі особки тривають мене — поді! —

— Не сердьте ся, Сидоре. Так ви знаєте, що робимо не з доброї волі. Власть каже.

— Най собі каже, а я вам скажу ось що. Ідіть до дому та спійте спокійно, а завтра мене в селі не буде. Добре?

Соцький мовчав. Бояв ся відповісти.

— Ну, яке? Кажіть.

— Так не можна.

— Не можна?

— Ні. Люди знають, донесеть ся до уряду і буде біда. Збирайте ся і ходіть з нами до волости. Як вам Бог милосерний раз поміг утечи, то може і другий раз поможе. Збирайте ся!

— Так. Бог святий має помагати, а ви ні, хоть я за вас тільки муни втернів, подлі, нужденні раби. Проч мені а подвіра. Зроблю, як кажу. Проч, а то мені тепер все одно — проч!

І підніс свої здоровенні кулаки, як на образ Мойсей скрижаль.

Соцький глипнув хитрим, косими очима, зрозумів хвилю і не надумуючись богато годую, як тараном вдарив Сидора в груди, хотів рівночасно руками обняти його попід сими. Сидір йойкнув, захитав ся, але скоро знайшов рівновагу і свої могучі кулаки як добуш пали на бубон з розмахом, спустив на плечі соцького. І як з бубна голосний гук, так із грудий соцького добуло ся глибоке — гу! Він перехилив ся, як той, що з берега коміть головою у воду скаче і носом запоров у сніг.

— Крижі! Ой, крижі, передомив крижі, — верещав, качаючи ся по землі.

— Вийте його, бийте, ой крижі, ой ой-ой!

Кількох хлопських тіл счіпало ся в одну потору, що крутила ся, ревіла і стогнала по подвірю, вимахуючи диго кільканайцями руками, присідаючи

й прикладаючи на кільканайцятьох ногах, вириваючи з розчіхраних голов волосе, харкаючи прокльонами і кровю.

Соцький намагав ся встати і докинути свою пайку, але за кожним разом падав ще низше і кричав ще жалібніше: Крижі, ой крижі, бийте, поки лише — крижі!

А потвора заедно крутила ся по подвірю, як востекла, як навіжена, лишаючи за собою стони, кров, клопті і кусні одежі.

До неї, як чайка до фиді, припадала розхристана жінка і білими устами просила несамовито:

— Лишіть, бо вбете, лишіть. Що робите, люди лишіть!

В хаті збудили ся діти і кричали.

Потвора котила ся від порога до воріт; тут розпала ся, як посікана гадюка.

Кількох хлопів обкривавлених, задиханих, стояло коло купи людського мяса.

— Алеж моцний як зьвір.

— В криміналі набрав такої сили.

— Обпорядив нас, як треба.

— Давіть, де мої зуби, о!

— А мені палець відкусив до чиста.

— О-о-о!

Ой не видержу, крижі! — стогнав, конаючи соцький.

На небі горіли зорі. На перкві відозвав ся дзвінок. Зразу легко, якби хто пальцем до райської брами стунав, потім сильніше, якби срібні кулі по перковній бані летіли, частіше і сильніше, аж розлетіли ся чисті звуки по селі, по полях, по дібровках звичаючи цілому світові щасливу, добру вість, що родив ся Христос.

македонських банд Герцікова, що від якогось часу видає в Софії анархістичну часопис в купі з своїм приятелем Аргіроном. Пложено в Болгарії дуже грізне, бо серед суспільності затратилась майже геть пошана до князя Фердинанда, який через двадцять днів панованя в Болгарії не міг собі здобути любови в болгарського народу. Теперішнє його панованє опи-рає ся більше на кермунючих сферах, на Стамбулов-цях, а як они уступають, що й скоро наступать, тоді майже не має будучности в Болгарії князь Ферди-нанд. Звісно балканський півострів — вулканічна земля, яка в певних періодах вибухає, що бачимо на Румунії, Сербії, Албанії і Болгарії.

НОВИНКИ.

Чернівці, 19. марта 1907.

Віденські страйки. Віден є тепер полем різних страйків. Ще не перестав страйк пекарів, який зробив міському населенню, головню виспих верств, таку маглу неприємність, як вже в два дні пізніше, а то в неділю, рішили жіночі кравці і кравчині урядити свій страйк. В неділю уряджено на трох місцях Відня імуозантні збори помічників і помічниць жіночих крав-ців, на яких ухвалено одногласно розпочати загаль-ний страйк. Страйкуючі домагають ся підвищення платні о 20 процентів, міжтим коли майстри годять ся лише підвищити платню о 10 процентів, на що страйкуючі ніяк не хотять пристати. Віденське насе-ленє терпить тепер задля недостачі печива, а надто привадились друга небезпека, що не буде в що вбратись, головню богатшим паням. Предвиджують однак і страйк мужеских кравців.

В справі асек. тов. „Дністер“. Припадком по-падає ся в наші руки німецька часопись: „Organ der Versicherungsbeamten“. В 3. ч. за сей рік находимо на жаль велику статю п. з. Die Zustände beim „Dnister“. Се початок, — бо орган сей заповідає ці-лий цикл таких статей, в яких змалюють ся страшні відносини в нашім товаристві. Сама справа „Дністра“ товче ся вже у нас від довгого часу. Чи треба сего? Чи се помагає нашій інституції? Чи управа това-риства така неуступчива, що ніяк не може ширю і сердечно, по людски а розумно полад-нати отсю привку для всіх нас справу? Тут же-ж лиці трохи гуманности і такту і серця по-треба. Радити будемо, як найближші статі „Ver-sicherungsorgan-u“ стануть бозиредметові.

„Gazeta Polska“ про Русинів. В 22. ч. органу буковинських Поляків находимо провокуючу статю про Русинів. Є там такі нісенітницї, як ся, що перед кідь за пачаття роками виворили самі Поляки український націоналізм, думаючи, що з Галичини перейде він до Росії, що не стало ся і т. д. Ми не будемо полемізувати з „Gazet-ою Polsk-ою“, бо ко-ждий знає, що наше національне жите почало ся вже в XI столітї, виворюючи чергою віків такі свої монумента, як „Правда Руска“, „Слово о полку“, літописи і повісті старорускі, із нашого націоналізму вийшла „Могильницька Академія“, літописи козацькі, Сковорода, а під Корсунем і Півлюцями дунало теж наше національне діло і слово. Кождий знає, що як раз на Україні почав ся новий наш народний рух і що йно по Котляревським, Квітці, Вовчку і Шев-ченку прийшов Шашкевич та Федькович в літературі і всі наші національні здобутки політичні. — Не по-лемізуємо із разячою некультурністю і провокацією польскою, — хотімо тільки, щоб знати, до чого доводить людий безкритичний шовінізм.

Оповідки, іменованя і т. п.

З музичної школи ім. Миколи Лисенка. В не-ділю, дня 24. с. м. відбуде ся в великій салі „На-родного Дому“ точно о год. пів до 3-ої по пол. попис учеників нашої школи, на який запрашаємо родичів, опікунів і прихильників. Вступ вільний. — *Заряд.*

Конкурс. Головний Виділ Товариства „Просвіта“ у Львові оголошує на основі статута фонду імені Івана Череватенка на виданє премій за науково по-пулярні книжки конкурс на дві премії по 250 корон за написанє двох науково-популярних розвідок в укра-їнській мові. Конкурсні твори мають відповідати отсим вимогам: 1. Твори мусять бути оригінальні, нігде ще не друковані та популяризувати здобутки світової науки; 2. Не можуть захвалювати неволі, панованя одного народу над другим, як також не мо-жуть бути змісту конесейного; 3. Українська мова творів мусять бути проста, зрозуміла кождому пи-сменному Українцеві на сьому просторі, де живуть наші люди; 4. Твори не можуть бути обємом менше від двох аркушів друку рахуючи в аркуші 40 тисяч літер. Праці належить надсилати до головного Вид-ілу Товариства „Просвіта“ у Львові до 31. грудня 1907 року. Власноручний підпис автора має бути поміщений в особній запечатаній куверті. Премію-ваний твір остає власністю автора, але друкуючи його, автор не має права робити відмін протівних повншим условиям. Вислід конкурсу оголосять То-варство „Просвіта“ у Львові: *Петро Огоновський, го-лова; Др Брик.*

З „Союза Січ“ на Буковині. На загальних зборах, відбутих дня 3. с. м., вибрано нову старшину, в склад якої увійшли: Др Теодот Галіа, отаман; Осип Безпалко, заступник; Гаврило Гордий, пи-сар; Володимир Ганкевич, касиєр; Іван Бере-жан, хорунжий; Нестор Данчул і Ксенофонт Якубовський, осавули. — Засіданє нового ви-ділу відбуде ся дня 16. с. м. Слідуючі засіданя бу-дуть відбувати ся кождої суботи в „Народнім Домі“ точно о год. 6-тій вечером, на які запрошує ся отсим також кошових „Січ“ — *Др Теодот Галіа, отаман. Гаєр. Гордий, писар.*

Загальні збори вашківського „Бояна“ відбудуть ся в неділю д. 24. с. м. о год. 2. по пол. Наколи би в вище згаданім часі не явилось достаточне число членів, то збори відбудуть ся того-ж самого дня о год. 3. по пол., при яким небудь числі присутних членів. Вп. членів з провінції просить ся о як найчисленнішу участь. Позаяк на зборах мають полагодити ся важні справи доти-каючі розвою товариства, тому підписаний висказує надію, що так місцеві як і замісцеві члени в ком-плеті на зборах являть ся. — *Антім Гринцишин, голова.*

Із тов. укр. студ. „Січ“ в Чернівцях. На загаль-них зборах дня 18. марта 1907 вибрано ось який виділ: Іван Рожка, голова, Іван Стрийський, заст. гол., Корнелі Кирстюк, писар, Євген Ва-чик, скарбник, Микола Павлусявич, бібліотекар, Омелян Цісик, господар, Сьвятослав Лакуста, архівар, Антін Гренік, контролєр. — Товариство буде й на далі урляжувати по селах людюві концерти з відчитами, а інтересованих просить ся, щоб звер-тали ся в тій справі прямо до тов. голови Івана Рожки, Чернівці, ул. Ратушева 17, II. поверх. — За виділ тов. укр. студ. „Січ“ *Іван Рожка, голова, Корнелі Кирстюк, писар.*

Драматичний конкурс. Головний Виділ То-варства „Просвіта“ у Львові оголошує отсим конкурс „Михайлової премії“ на драматичний твір з істо-ричної бувальщини України Русин і в тій пілі подає такі умовини: § 1. Премія 1100 К зложена на руки Товариства „Просвіта“ у Львові — призначена за оригінальну драму або трагедію з історичного житя України; § 2. Конкурсом править Товариство „Про-світа“ у Львові; § 3. Речинєць конкурсний до дня 31. грудня 1907. Колиб у тім часі не прислано від-повідних творів, тоді оголосять ся новий конкурс на дальший оден рік і т. д., доки не насипуть твори до-стойні премії; § 4. Задля суду над присланими на конкурс творами і присуду премії Тов. „Просвіта“ зложить раду, де якої покличе голову Тов. „Просві-ти“ згідно його заступника, фундатора премії, двох професорів української мови й письменства і профе-сора всеєвітної історії на львівській університеті, професора української мови й письменства на Чер-новецькому університеті та двох членів Тов. „Про-світи“. В разі колиб хто небудь з членів, запроше-них до суду не прийняв або зрік ся вибору, — То-варству „Просвіта“ прислугує право покликати на його місце кого иншого. Суд обовязаний оголосити вислід конкурсу найпізнійше в пів року по речинці призначеному для присилки творів. § 5. До конкурсу належить приймати оригінальні, недруковані еще і не давані на сцені твори Українців із цілого обшару українських земель. § 6. Автор не підписує на творі своєго імені й призвища, лише подає девізу. Своє ім'я й призвище присилає автор у замкненій коверті, яку конкурсний суд отворить лише тоді як творови буде присуджена премія. § 7. Зміст драми, чи трагедії повинен бути історичний, взятий з епохи дружинно-вічевої, русько-литовської, або козацької; подія мусять бути дійсно історичною. Характер чи кольорит драми чи трагедії повинен відповідати історичним умовам свого часу. Тенденція має переходити через увесь твір виразно, мусять бути патріотичною, але не образливою для сусідних народів. § 8. Мова діячів драми, чи трагедії повинна бути чисто українською, вона мусять відповідати часови, змістови, обставинам дії і вдачі діячів. У творі не вільно жвжвати жадного тривіалізму. Треба вважати, щоби мова від-повідала формам народного синтаксису. За візріці мови треба буде взяти: а) Історичні пісні, видані в Кїві Антоновичем і Драгомановим; б) Українські приказки видані Номисом; в) судові й инші історичні доку-менти і г) Шевченкові твори. § 9. Письмо творів, присланих на конкурс мусять бути виразне і чітко, писане по змозі не власною рукою автора. Зміст і оцінка творів можуть бути оголошені друком до-перва по рішенню конкурсу. § 10. Твори членів кон-курсного суду не будуть преміювані. § 11. Премію-вана драма чи трагедія хоч і буде авторою вла-сностю, однак автор не має права заборонити давати її на сцені українського театру. § 12. Автор обовязаний преміювану драму чи трагедію видруку-вати в протягу року після присудження премії. В про-тивному разі право першого накладу прислугує то-варству „Просвіта“. В друку не вільно авторови робити ніяких змін так під зглядом змісту як і тен-денції. Усякі твори належить присилати під адресою: Товариство „Просвіта“ у Львові, Ринок ч. 10. — За головний Виділ Товариства „Просвіта“ у Львові: *Петро Огоновський, голова; Др. Брик.*

Із штуки і літератури.

Черновецькі вечірники в пам'ять XLVI. роковин смерті Т. Шевченка. Кождого року збираєть ся кожда

свідомо українська громада, щоб відсвяткувати па-м'ять найбільшого поета України, щоб серед праці сучасного дня помянути щирим словом того великого ієнія України, який в важні дні спалахнув огнем бо-жественного слова і заворушив ним весь нарід так сильно, що і нині ще йде він і во віки йти не слідом — його злізми та кровю сердечною мережализ глаголів. І черновецька громада, користаючи із відповідних при-готовань свого „Бояна“, святкувала дня 16. с. м. Тарасове свято. Почав ся наш вечір промовою д. М. Кмицикевича. Придавленими і як би глухими, а щирими і поважними словами зазначив ш. бесідник ту черту духа Тарасового, яка не знаючи ніяких компромісів, відважно і безоглядно вела вішого мученика-поета шляхом всього його житя. Пригадував бесідник землякам великі і святі заповіді Тарасові і вивав їх із нинішним дием. По промові виступив хор „Бояна“ і відспівав дуже гарно і річево інтер-претовану кантату Вербицького до слів Тарасових: „Я уму, то поховайте мене на могилі...“ Врудаа і вимагаюча великого підготованя композиция вийшла цілком добре, тим більше, що барітонове, есеєтнове сольо відспівав д. Бриндзан технічно дуже гарно і з видним відчутєм настрою і думки музика й поета. Третьою точкою програми був сьніг п. Ольги Вахня-нинівної, концертної співачки зі Львова. Серед черновецької музикальної суспільности найшла наша співачка щирий і гарний привіт. Всіх вдовольняла від-співана нею пісня Лисенка: „На що мені чорні брови?“ і Сичинського: „У мене був коханий край“. Загально подобала ся гарна, мелодійна пісня Вахнянина із опери: Купало, — хоч може най-красше вийшла скомплікована технічними есеєтами пісня італійська, яку відспівала солістка з великою виравністю, рівно та певно. Не надмірно бравурний, але чистий і симпатичний сопроп п. Вахнянинівної зєднав собі у нас загальне признає і по кождій про-дукції витали співачку невмовкаючі оплески. — Як на кождім нашім концерті, так і тепер — спеціально припали зібраним до вшодоби народні пісні Лі-сенка (Ой знати, знати; Ой під горою; Гарбуз білий качаєть ся). Раз суковиті і меланхолійні, то знов ве-селі жваві відгуки щирого, мужицького серця, — прості здаєть ся, а преці так богати музично і психологічно пісні народні найскорше дійшли до сердець зібраних і відбили ся там живим відгомном. По них слідувала солова продукція на віолінчелі, із якою виступив званий в Чернівцях музик п. А. Франк. Поперша „Adagio“ і Єралєса „Циганська мелодія“ вийшли у него дуже добре. Спеціально ся друга точка і то знов спеціально із технічної сторони ви-значала ся всею досконалістю. На тій потрібній ви-соті стояли і дві останні продукції хорів: Лисенка „Гамалія“ (4. мужескі хори) і „Жалібний марш. Піднести годить ся, що програму концерту зложено дуже влучно, бо на всій цілості повис оди-лючий тон, який не все буває на Тарасових навіть наших вечірницях. Заслуга се п. Модеста Ле-внцкокого, голови і диригента „Бояна“, який із д. Ни-колайшином вів всі хори сего вечера. Та не можна поминати і тої, в якої руках спочивав весь ортєпан-овий супровід, себто п. Гедді Бухер. Невтомно а уміло і дискретно вела п. Бухер, учителька в нашім „Музичнім інституті ім. Лисенка“, акомпанімент до всіх продукцій, а вела його так гарно, що добрий есеєт вечерниці в великій мірі і від неї залежав. Два ліричні вірші Шевченка „Лічу в неволі“ та „Ми-нають дні“ віддеклямув д. О. Луцький, який і живим словом Шевченка звязав згадані вище чо-тири хори „Гамалія“. Концерт відбув ся в великій салі „Музичного Товариства“, яку гості заповнили над-сподівано гарно. Було немало гостей з околиці а з достойників місцевих був президент краю п. О. Бляй-дебен з женою, віцебурмістр. п. бар. Фірт і другі. Місцеві часописи німецькі подали із вечерни нашого докладні а вельми прихильні реляції.

Репертоар міського театру. В п'ятницю: „Die Welt ohne Männer“; в суботу: „Die lustige Witwe“ (на дохід Карлі); в неділю по обіді: „Der G'wissens-wurm“, вечером: „Die lustige Witwe“ 23 тий раз.

Посмертні вісті.

Довідуємо ся, що на днях помер в Сонові, по довгій недугі М. Харжевський, колишній голова акад. тов. чернов. „Молода Україна“, кол. місце голова акад. тор. чернов. „Січ“ і бувший суилєнт при учит. семінарії в Чернівцях. Покійний визначав ся вели-кими способностями і незвичайною правістю. В. е. п.

Переписка Редакції.

Вп. проф. Прийма, Ніцмань. Зложено Вами на днях на руки редактора передплату (10 К) віддано адміністрації.

Звертаємо увагу інтересованих на оголо-шені в тім числі „Буковини“ рускі перед-виборчі збори!

Русини! Не забувайте на будову дівочої бурси!

Ціна оголошень за одноразове їх поміщення: Ціла сторона 80 К., $\frac{1}{2}$ сторони 60 К., $\frac{1}{3}$ стор. 40 К., $\frac{1}{4}$ стор. 20 К., $\frac{1}{8}$ сторони 10 К., $\frac{1}{16}$ сторони 5 К., $\frac{1}{32}$ сторони 2 К. 50 с. — Анонси обчислює ся після обсягу місця не після малого тексту.

ОГОЛОШЕННЯ.

Зарубрики: Надіслані і Оголошення редакція не відповідає.

При кількохразових або при річних замовленнях, значний опуст.

Дрібні Оголошення малим друком (petit), числять ся по 4 с. від слова.

Належностей за анонси марками поштовими не приймає ся.

Свій до свого !!

Виказ діловодства „Рускої Каси“ в Чернівцях.

За місяць лютий 1907.

	Стан з поч. місяця		Збільшилось		Разом		Зменшилось		Стан в кінц. місяця	
	кор.	с.	кор.	с.	кор.	с.	кор.	с.	кор.	с.
Число членів	1221	—	13	—	1234	—	8	—	1226	—
Контр паїв	111641	10	851	82	112492	92	430	72	112062	20
Контр резервового фонду	14462	55	26	—	14488	55	—	—	14488	55
Контр щадничих вкладок	190936	14	9971	03	200907	17	4348	73	196558	44
Контр реєскомпту кр. бан.	152030	—	26663	—	178693	—	18960	—	159733	—
Контр иньш. чуж. капіталу	296008	—	28595	—	324603	—	36130	—	288473	—
Контр векслів	628149	—	71915	—	700064	—	66137	—	633927	—
Контр довжних записів	156009	50	—	—	156009	50	2504	—	153505	50
Контр відсотків	1241	54	3835	02	5076	56	1651	15	3425	41
Контр відсот. від вкл. щад.	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Контр провізій	319	69	292	50	612	19	—	—	612	19
Контр адміністр. видатків	249	82	374	15	623	97	—	—	623	97
Контр платні	343	—	377	—	720	—	—	—	720	—
Контр чиншу	118	75	67	—	185	75	—	—	185	75
Контр інвентара	1000	—	—	—	1000	—	—	—	1000	—
Контр pro diversi	269	70	—	—	269	70	—	—	269	70
Контр дивіденд	2206	20	—	—	2206	20	43	80	2162	40
Контр страт і зисів	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Контр каси	1020	67	138875	37	139896	04	134406	63	5489	08
Контр податків	—	—	109	08	109	08	—	—	109	08
Контр різних паїв.	5632	50	—	—	5632	50	—	—	5632	50

Чернівці, 1. марта 1906.

Др. Стефан Смаль-Стоцкий.

Від позичок беремо 6 $\frac{1}{2}$ %.

у сувач нагнітон

Г. Ф. М. Л. Е. Л.

Чернівці, улица Руска ч. 8.

Родимці! Вступайте в члени „Рускої Каси“. Один паїв вносить 40 К., від паїв платимо 6 проц.

Складайте свої оцінки в „Рускі Касі“. Від вкладок платимо 5 процент.

Упрашаю всіх тих панів що побрали Календар Рускої Бесіди (на 1907) в розпродаж, аби зволіли прислати гроші найдалше до 1. цвітня с. р. — Те саме відноситься і до тих які винні ще за Календарі з літ 1906, 1905 і 1904.
Іс. Захарко.

Загальні збори Рускої каси пожнч. і щадн. для громади Вовчевці, відбудуть ся в неділю дня 31. марта 1907 о год. 1. попол. в рускій школі в Вовчинцях з таким денним порядком: 1. Справоздане касове за рік 1906. 2. Вибір старшини. 3. Вибір касієра і назначене ему річної платні. 4. Назначене надзвищайної нагороди членам старшини і касієрови за якусь подорож, труд, втрата часу і т. п. 5. Ухвала, чи тов. пристає до „Спілки для за купна і продажі“. 6. Опроцентоване паїв за рік 1906. 7. Відльвінесення. — Старшина.

Случайна нагода

Вози, санки, шори, сідла і взагалі всяка упряж за дла виїзду дешево до збуту. Також до продажі фотепля.

Вийшло можна вивідати в Чернівцях Hohegasse 5a у Николая Ураїнца. 53 (5—10)

ВІЗЬМУ ЗА ЖЕНУ

женину інтелігентну. — Шлюб цивільний. — Річ трактує серйозно. Оголошення під „Парибон“ до Адміністрації Буковини. 61 (2—2)

Штучні навози

на весну, як томасину з зьвізду на мішках і без зьвізди, суперфосфати, каліт калуский салітру хімічну і всякі насіння господарські, найпевніше купувати в „Спілці для господарства і торгівлі в Перемишлі“.
50 (6—12) Цінники висилаєсь оплатно і даром.

Дирекция.

Певною річею є, що до

КАНАДИ або АМЕРИКИ

найліпше їхати переправою

М. Г. ФРЕЙДБЕРГА в Антверпії,

бо то є одинока справедлива, найкоротша і найдешевша дорога до заморських країв! — Є то перша переправа, котра узнана народом за найліпшу! — Завчасу удавайте ся писемно і посилайте задатки на шікарти до

M. G. Freudberg, Antwerpen

10. Van Leriusstraat. (BELGIA.)

25 9—20

Дорогі Сестрички!

Будете мати з чого прости полотна на сорочки!

ЛЕН російський з Полтави, виростає на 1 м. 40 см. високо та удає ся на кождім ґрунті: по коношині, по коноплих та нажитних стернях. Можна его мочити або стелити, він видає біле як бавовна придиво. Менше як 5 кіл не висилаєсь. Вільшу кількість від 5—30 кіл висилає ся почтою, а хто потребує 100—200 кіл вишле ся ему желізницею.

ПРОСО Манджурске, Gaolan (Азия) виростає 3 метри високо. Одна молотка видає два до півтрети літри зерна, а стебло грубе як тростина. Удає ся оно на кождісх хочби і на цілком пістім ґрунті. Насіння жовтаво чорне а величина зерна як коноплине сім'я. Соломою покриває ся дахи. Літра того проса „Gaolanu“ коштує 2 коров. Менше як 5 літрів не висилає ся.

КАПУСТА бруншвіцка, біла, низький качан, голова велика, тверда. 20 грамів коштує 30 сотиків. — **БРУКОВ** біла і жовта велика. 20 грамів коштує 25 сотиків. — **БУРАКИ** макоти, червоні і білі, 500 грамів коштує 60 сотиків.

КОНОЮШИНА червона, грубозерниста, чиста без перстенцю. Літра 1 К., менше як 5 кіл не висилає ся.

На кожде замовлене потрібно 5 кор. задатку прислати.

Замовляти належить переказом поштовим, аби не тратити грошей на карті і листи. — Кошта висилки поносьть замовляючий. — Сі всі насіння на жадає висилає 55 (2—3)

Александр Копач

Струтин вижний, послідна почта Долина ад Стрий Галичина.

Розповсюджуйте „БУКОВИНУ“ і „РУСКУ РАДУ“.

СКЛАД ТОВАРІВ Б. БАЛЬТІНЕСТРА МОЛОДШОГО

Чернівці, улица Головна-Енценберга ч. 3.

Отсим подає Вп. П. Т. Клієнтам до ласнавої відомости що надходять найновіші артикули весняні:

Склад

Капелюхів з ц. к. надвірних фабрик І. Генрик Іта у Відні, Осип Піхлер і Сини в Грацу.

Черевки з ц. к. надвірних фабрик Антона Чапека у Відні, Ф. Л. Попера в Хрудімі коло Праги.

Дамска і діточа обув.
Дамскі і діточі капелюхи.
Дамскі і діточі рукавички.
Дамскі і діточі парасолі від сонця і дощу.
Дамскі і діточі рукавички і парасольки.
Дамскі і діточі паньчохи.
Дамскі і діточі гребіні і шітки.
Дамскі і діточі підв'язки.
Дамскі і діточі поноски.
Дамскі і діточі шапочки.
Діточі убрання і жакети.
Парфуми мила і т. п.

Артикули до подорожж. спортові і Тенніс.

Найліпші тукарів і заграничні фабрики

Мужеске біде.
Мужескі капелюхи фільцові і циліндри.
Мужескі краватки.
Мужескі рукавички.
Мужескі камізельки.
Мужескі дошові черевки.
Мужескі парасолі і палички.
Мужескі хусточки.
Мужескі шапочки.
Мужескі шлейки.
Мужескі шкарпетки.
Мужескі ташки на листи і візитки.

Револьвери, стрільби до полювання і амуніція.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарадом Івана Захарка.

За редакцію відіовідає: Віктор Строїч.